

Pisica și carpenii

Will o trase de mână pe maică-sa.

— Haide, *hai* odată, zise el.

Dar mama lui nu se urni. Îi era frică. Will se uită în sus și în jos pe străduța îngustă, în lumina amurgului, de-a lungul șirului de case ascunse toate după câte o grădiniță și un gard viu, cu geamuri pe jumătate umbrite, pe jumătate reflectând ultimele raze de soare. Nu aveau prea mult timp. Lumea stătea la masă acum, însă curând locul urma să se umple de copii gata să se zgâiască la ei, să-i analizeze, să comenteze. Era periculos să aștepte, dar nu putea face altceva decât să încerce s-o convingă, ca de obicei.

— Mamă, hai să intrăm la doamna Cooper, zise el. Uite, aproape am ajuns.

— Doamna Cooper? zise ea nedumerită.

Dar el suna deja la ușă. Fusese nevoit să lase sacul jos, cu mâna cealaltă strângea în continuare mâna mamei lui. Nu i-ar fi plăcut deloc să fie văzut, la doisprezece ani, că o ține de mână pe maică-sa, dar știa ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi dat drumul.

Ușa se deschise și în prag apărură silueta adusă de spate a bătrânei profesoare de pian, însoțită de mirosul de lavandă pe care el și-l amintea dintotdeauna.

— Cine-i acolo? Tu ești, William? întrebă doamna în vârstă. Nu te-am văzut de mai bine de un an. Ce dorești, dragul meu?

— Aș vrea să mă primiți în casă, împreună cu mama, zise hotărât băiatul.

Doamna Cooper se uită atentă la femeia cu părul în neorânduială și cu zâmbetul rătăcit, apoi la băiatul cu o imensă tristețe în privire, care o privea cu buzele strânse și fălcile încleștate. Remarcă apoi că doamna Parry, mama lui Will, se machiase numai la un singur ochi. Nu părea să-și fi dat seama și nici Will nu observase. Ceva nu era chiar în regulă cu ei.

— Mă rog... zise ea și păși într-o parte, făcându-le loc să intre în holul îngust.

Will cercetă iarăși strada în sus și în jos, înainte să închidă ușa, iar doamna Cooper băgă de seamă cât de strâns se agăța doamna Parry de mâna fiului ei și cu câtă blândețe o conducea el în camera de zi, acolo unde se afla pianul (sigur că da, băiatul nu știa altă încăpere din casa ei). Mai remarcă și că hainele doamnei Parry răspândeau un iz de mucegai, ca și cum ar fi stat prea mult în mașina de spălat înainte să fie uscate. În lumina soarelui de la apus, femeia observă cât de bine semănau cei doi, imediat ce se așezară pe canapea. Aveau aceiași pomeți lați și aceiași ochi mari, cu sprâncene drepte și negre.

— Ce s-a întâmplat, William? întrebă bătrâna. Ce-ați pățit?

— Mama are nevoie de un loc unde să stea câteva zile, zise el. Nu pot deocamdată să am grijă de ea acasă. N-aș putea spune că e bolnavă. Dar este amețită, uitucă și își face prea multe gânduri negre. Nu-i greu de îngrijit, are nevoie doar de cineva care să se poarte blând cu ea și m-am gândit că dumneavoastră nu v-ar fi prea greu.

Femeia își privea băiatul cu aerul că nu înțelege mare lucru, iar doamna Cooper văzu că avea o vânătaie pe obraz. Will nu-și dezlipise privirea din ochii doamnei Cooper și avea o expresie disperată.

— N-o să vă coste mult, continuă el. Am adus și niște mâncare, cred că o s-ajungă destulă vreme. Puteți lua și dumneavoastră din ea, mama nu se va supăra dacă o împărțiți.

— Dar... Nu știu dacă ar trebui să... Nu crezi că ar avea nevoie de un doctor?

— Nu! Nu-i bolnavă!

— Ai putea căuta pe altcineva să vadă de ea... Poate un vecin sau pe cineva din familie...

— Nu avem familie. Suntem numai noi doi. Iar vecinii sunt și ei ocupați până peste cap.

— Ce zici de asistența socială? Nu că aș vrea să te refuz, dragule, dar...

— Nu! Nu. Are nevoie doar de puțin ajutor. O vreme, eu n-o să pot sta lângă ea, dar asta nu va dura mult. Trebuie să... Am niște treabă. Dar mă întorc repede și pe urmă o iau acasă, promit! N-o să rămână mult la dumneavoastră.

Mama se uita la fiul ei cu nețărmentoritate încredere, iar el se întoarce și îi zâmbi plin de dragoste și de încurajare; doamna Cooper nu mai putea să spună nu.

— Păi, atunci, zise ea, întorcându-se către doamna Parry, sunt sigură că o zi-două n-or fi un capăt de țară. O să stai în camera fică-mii, draga mea; ea s-a mutat în Australia, nu-i mai trebuie.

— Mulțumesc, zise Will și se ridică, gata să plece cât mai repede.

— Dar tu unde te duci? întrebă doamna Cooper.

— Stau la un prieten, răspunse băiatul. Vă dau telefon cât pot de des. Am numărul dumneavoastră. O să fie bine.

Mama lui îl privea nedumerită. El se aplecă și o sărută stângaci pe obraji.

— Să nu-ți faci gânduri negre, îi spuse. Doamna Cooper te va îngriji mai bine decât mine, fii sigură de asta. Măine te sun și stăm de vorbă.

Se îmbrățișară strâns, apoi Will o sărută din nou ușor și îi desfăcu grijuliu brațele pe care ea le încolăcise în jurul gâtului lui și se îndreptă spre ușă. Doamna Cooper își dăduse seama cât era de supărat, pentru că avea ochii umezi; dar băiatul își aminti imediat că trebuia să se poarte cuviincios, se întoarse și îi întinse mâna.

— La revedere, zise el, și vă mulțumesc foarte mult.

— William, zise ea, aș vrea să-mi spui ce se petrece...

— E cam complicat, zise el, dar mama n-o să vă facă niciun fel de necazuri, serios.

Nu asta aștepta doamna Cooper de la el și o știau amândoi, însă Will reușise cumva să devină stăpân pe situație, așa bizară cum era. Bătrâna se gândi că nu mai văzuse niciodată un copil atât de hotărât.

El se întoarse și plecă, cu gândul deja la casa lor goală.

* * *

Will și mama lui locuiau pe o intrare de la stradă transformată în complex imobiliar modern, cu mai multe case identice, dintre care a lor era de departe cea mai neîngrijită. Grădina din față se transformase într-un hățiș de buruieni; mama lui plantase niște arbuști la începutul anului, dar se uscaseră și muriseră de sete. Imediat ce Will dădu colțul spre casă, Moxie, pisica lui, se sculă din locul ei favorit de sub tufa încă vie de hortensii și se întinse leneșă, gata să-l întâmpine mieunând și frecându-se de piciorul lui.

— S-au întors, Moxie? îi șopti el la ureche, în timp ce o lua în brațe. I-ai văzut cumva?

În casă era liniște. Mai rămăsese ceva din lumina serii, iar bărbatul de peste drum își spăla mașina, dar nu-i dădu atenție lui Will și nici Will nu se uită la el. Cu cât îl observa lumea mai puțin, cu atât mai bine.

Descuie ușa iute și intră în casă, cu Moxie la piept. Ascultă cu mare atenție, înainte să-i dea drumul jos. Nu auzi nimic: casa era goală.

Îi deschise pisicii o conservă și o lăsă să mănânce în bucătărie. Oare cât va mai dura până să se întoarcă bărbatul acela? Nu avea de unde ști, așa că mai bine se mișca rapid. Se duse la etaj și începu să caute.

Voia să găsească un penar uzat din piele verde. Existau surprinzător de multe locuri unde se putea ascunde un obiect de dimensiuni atât de mici, chiar și într-o casă modernă standard. Nu era nevoie de ascunzători secrete sau de pivnițe ca să faci pierdut un astfel de obiect. Will căută mai întâi în dormitorul mamei lui, rușinat să cotrobăie prin sertarele ei cu lenjerie; pe urmă luă la rând restul camerelor de la etaj, fără să o sară pe a lui. Moxie veni să vadă ce face și rămase să se spele în preajma lui, ca să-i țină companie.

Dar Will nu găsi nimic.

Se făcuse deja întuneric și îi era foame. Își pregăti pâine prăjită cu fasole și se așeză la masa din bucătărie, gândindu-se în ce ordine să caute mai eficient prin camerele de la parter.

Telefonul sună când tocmai terminase de mâncat.

Rămase complet nemișcat; inima îi bubuia în piept. Numără douăzeci și șase de apeluri, apoi țărâitul telefonului încetă. Puse farfuria murdară în chiuvetă și începu din nou să caute.

* * *

După încă patru ore, tot nu găsisese penarul din piele verde. Se făcuse unu și jumătate noaptea, era epuizat. Se întinse în pat îmbrăcat și adormi imediat. Avu un somn cu

vise urâte și încâlcite în care apărea mereu chipul nefericit al mamei, numai că el nu reușea deloc să-l atingă.

Se trezi parcă imediat (deși dormise aproape trei ore), cât se poate de conștient de două lucruri.

Întâi de toate, știa unde să găsească penarul. În al doilea rând, știa că bărbații erau deja jos și deschideau ușa de la bucătărie.

O dădu pe Moxie deoparte și îi înăbuși mieunatul somnoros de protest. Pe urmă își coborî picioarele din pat și se încălță, încordându-și fiecare nerv ca să audă ce se petrecea la parter: sunete surde, tiptile; un scaun ridicat și pus la loc; o șoaptă înfundată, scârțâitul podelei...

Mișcându-se și mai silențios decât ei, ieși din dormitor și se strecură în camera nefolosită din capătul scărilor. Nu era întuneric beznă, în lumina neclară dinaintea zorilor putea distinge vechea mașină de cusut. Cercetase încăperea cu doar câteva ore în urmă, dar uitase de sertarul lateral al mașinii, locul unde se păstrau tiparele și papiotele.

Atinse mașina de cusut cu grijă, trăgând tot timpul cu urechea. Bărbații continuau să se foiască la parter, iar pe sub ușă Will zări o geană de lumină care părea a unei lanterne.

Găsi zăvorul sertarului și îl deschise cu grijă; penarul din piele verde era acolo, exact așa cum se aștepta.

Ce mai avea de făcut acum?

Nimic, pentru moment. Se ghemui în penumbră, cu inima bubuind, cu toate simțurile încordate.

Cei doi bărbați erau în hol.

— Hai să plecăm! spuse unul dintre ei. Aud lăptarul pe șosea.

— Încă n-a ajuns, răspunse cealaltă voce. Trebuie să căutăm și la etaj.

— Bine, du-te tu. Dar nu pierde vremea.

Will auzi scârțâind treapta de sus și se pregăti de atac. Bărbatul nu făcea niciun zgomot, dar nu putea împiedica

podeaua să scârțâie. Urmă un moment de liniște. Fascicolul slab al unei lanterne mătură holul, Will îl zări pe sub ușa.

Pe urmă, ușa începu să se deschidă. Will așteptă până când bărbatul ajunsese în cadrul ei și se năpusti orbește spre burta lui.

Niciunul dintre ei nu văzu pisica.

Când bărbatul trecuse de ultima treaptă, Moxie ieșise neauzită din dormitor și așteptase cu coada sus să se frece de picioarele nou-venitului. Bărbatul i-ar fi ținut piept ușor lui Will, era voinic, antrenat și în formă, dar încercă să facă un pas înapoi și se împiedică de pisică. Gemu, apoi se rostogoli la vale pe scări, lovindu-se tare cu capul de masa din hol.

Will auzi un trosnet urât, dar nu se opri să se întrebe ce era. Se năpusti în jos pe trepte, sări peste trupul omului care se zbătea la baza lor, înșfăcă sacoșa veche de pe masă, ieși pe ușa din față și o zbughi afară, iar bărbatul celălalt nu apucă decât să iasă din bucătărie și să se uite în urma lui.

În ciuda spaimei și a grabei, Will se întrebă de ce oare bărbatul celălalt nu-l strigase, sau de ce nu se luase după el. Dar nu putea dura mult până când să înceapă să-l urmărească, cu mașinile și cu telefoanele lor mobile. Nu-i rămânea decât să fugă.

Îl văzu pe lăptar intrând pe aleea lor; farurile mașinuței lui electrice luminau tot mai palid în zorii care se iveau. Will sări gardul în grădina vecină, trecu în spatele casei, sări și următorul gard și se strecură peste pajiștea plină de rouă, pe lângă gardul viu, până ajunsese la hățişul de arbuști și copaci care despărțea complexul imobiliar de șoseaua principală; acolo se târî sub un tufiș și zăcu întins, gâfâind și tremurând. Era prea devreme ca să iasă pe drum; trebuia să aștepte până mai târziu, când începea aglomerația.

Nu-și putea scoate din minte trosnetul cu care capul bărbatului se lovise de masă, unghiul ciudat al gâtului și convulsiile înspăimântătoare ale membrelor lui. Bărbatul era mort. El îl omorâse.

Trebuia, totuși, să alunge aceste imagini. Avea destule alte lucruri la care să se gândească. Oare mama lui era cu adevărat în siguranță, acolo unde o lăsase? Doamna Cooper n-ar da-o de gol, nu? Chiar dacă Will nu avea să vină după ea așa cum promisese... Acum omorâse pe cineva și nu se mai putea întoarce.

Și Moxie... Cine o să-i dea de mâncare lui Moxie? Oare Moxie n-o să se întrebe unde erau amândoi? N-o să încerce să-i caute?

Se lumina văzând cu ochii. Deja putea zări ce avea în sacoșă: poșeta mamei, ultima scrisoare primită de la avocat, harta rutieră a sudului Angliei, ciocolată, pastă de dinți, ciorapi și pantaloni de schimb. Plus penarul din piele verde.

Totul era acolo. Totul se desfășura conform planului. Numai că omorâse pe cineva.

* * *

Will avea șapte ani când își dăduse seama că mama lui era altfel decât restul lumii și că trebuia să aibă grijă de ea. Erau într-un supermarket și jucau un joc: puteau să pună un obiect în coș numai când nu-i observa nimeni. Will avea sarcina să se uite în jur și să șoptească: „Acum“, iar ea înhăța o conservă sau un pachet de pe raft și îl puneu ușor în cărucior. Când obiectele ajungeau acolo, erau în siguranță, pentru că deveneau invizibile.

Jocul mergea bine și durase îndelung. Era sâmbătă dimineață și magazinul se umpluse de lume, dar lor le

plăcea să se joace și se descurcau bine împreună. Aveau încredere unul în celălalt. Will își iubea foarte mult mama și uneori i-o spunea, iar ea îi răspundea la fel.

Pe urmă se îndreptaseră spre casa de marcat. Will se simțea încântat și vesel pentru că aproape câștigaseră jocul. Dar pe urmă mama nu-și găsisese poșeta, iar lui i se păruse că și asta făcea parte din joc, deși ea susținea că i-o furaseră dușmanii. Însă Will obosise deja și i se făcuse foame, iar mama nu mai era veselă deloc; părea de-a dreptul înspăimântată și se învârtiseră la nesfârșit prin magazin ca să pună cumpărăturile la loc, numai că de data asta se mișcau cu și mai multă grijă, pentru că dușmanii îi urmăreau cu ajutorul cărții de credit, al cărei număr îl aflaseră furându-i poșeta...

Lui Will i se făcea tot mai frică. Se gândea ce deșteaptă era mama și cum transformase ea un pericol real într-un joc numai ca să nu-l alarmeze pe el; iar acum, pentru că știa adevărul, se simțea obligat să fie și mai stăpân pe sine, ca s-o îmbărbăteze pe ea.

Așa că băiețelul se prefăcuse mai departe că se joacă, pentru ca ea să nu se îngrijoreze de frica lui, și ajunseseră amândoi acasă fără niciun fel de cumpărături, dar la adăpost de dușmani. Pe urmă, însă, Will găsisese poșeta mamei pe masa din hol. Luni se duseseră la bancă să închidă contul și deschiseseră unul nou, în altă parte, doar așa, pentru siguranță. Și astfel pericolul trecuse.

Numai că, în săptămânile viitoare, Will înțeleșese încet și cu neplăcere că dușmanii mamei nu existau decât în mintea ei. Asta nu-i făcea mai puțin „adevărați“, mai puțin înspăimântători sau mai puțin periculoși; însemna, dimpotrivă, că trebuia s-o protejeze cu și mai multă grijă. Și chiar din acea clipă din supermarket, când pricepuse că trebuie să se prefacă pentru ca mama lui să nu-și facă

griji, o parte din mintea lui Will devenise mereu atentă la îngrijorările ei. O iubea enorm și era dispus să-și dea și viața ca s-o apere.

Tatăl lui Will dispăruse de atâta vreme, încât băiatul nici măcar nu și-l amintea. Cu toate acestea, voia să știe nenumărate lucruri despre el și o sâcâia pe mama cu întrebări la care deseori ea nu știa ce să răspundă.

— Era bogat?

— Unde s-a dus?

— De ce a plecat?

— A murit?

— Se va întoarce?

— Cum era?

Mama nu-i putea răspunde decât la ultima întrebare. John Parry fusese un bărbat frumos, un ofițer deștept și curajos din Marina Regală, care părăsise armata ca să se facă explorator și să conducă expediții în locuri îndepărtate din toată lumea. Pe Will, partea asta îl încânta la culme. Nu putea exista tată mai interesant decât un explorator. După ce aflase asta, căpătase un tovarăș de joacă nevăzut: el și tatăl lui își croiau împreună drum prin junglă, scrutau marea învolburată de furtună de pe puntea corăbiei lor, descifrau la lumina torțelor inscripții misterioase dintr-o peșteră plină de lilieci... Erau cei mai buni prieteni, își salvaseră viața unul altuia de nenumărate ori, râdeau și vorbeau lângă un foc de tabără până noaptea târziu...

Dar pe măsură ce crescuse, Will începuse să-și pună întrebări. De ce nu aveau fotografii cu tatăl lui dintr-o parte sau alta a lumii, înconjurat de bărbați cu promoroacă în bărbi pe săniile din Antarctica, sau cercetând ruine acoperite de liane prin vreo junglă? Chiar nu rămăsese nimic din trofee și curiozitățile pe care probabil că le adusese acasă? Nu scria nimic despre el în nicio carte?

Mama nu știa, dar lui îi rămăsese în minte un lucru pe care i-l spusese ea odată:

— Într-o zi, vei pași pe urmele tatălui tău. Vei deveni și tu un bărbat de seamă. Vei prelua mantia lui¹...

Chiar dacă Will nu pricepea exact ce presupunea asta, vorbele ei îl umpluseră de mândrie și de hotărâre. Jocurile urmau să se adeverească. Tatăl lui trăia, pierdut undeva în sălbăticie, iar el urma să-l salveze și să-i preia mantia... Merită să îndure o viață grea, cu un asemenea țel măreț în față.

Așa că nu spusese nimănui despre problema mamei. În anumite perioade era mai liniștită decât în altele, iar el avusese grijă să profite de acele perioade ca să învețe de la ea să facă cumpărături, să gătească și să țină casa curată, astfel încât să se poate descurca în momentele ei de confuzie și de spaimă. Învățase și cum să se ascundă, cum să treacă neobservat la școală și cum să nu atragă atenția vecinilor, chiar și atunci când mama era într-o asemenea stare de nebunie și de disperare, încât abia putea vorbi. Mai mult decât orice, Will se temea să nu afle autoritățile despre boala ei și să o ia de lângă el, s-o ducă într-un azil plin de străini. Îndura ușor orice greutate, în locul acestui gând, pentru că erau momente când mintea mamei nu mai rătăcea în întuneric și devenea veselă din nou, ba chiar râdea de spaimele ei vechi și îi mulțumea că o îngrijea atât de bine. Atunci era plină de iubire și de blândețe, iar el nu și-ar fi dorit un tovarăș mai bun și nu voia nimic altceva decât să trăiască împreună cu ea, doar ei doi, toată viața.

Dar pe urmă apăruseră bărbații aceia.

Nu erau polițiști, nu erau asistenți sociali și nu erau răufăcători – cel puțin din câte își dăduse seama Will. Refuzaseră să-i spună ce doreau, în ciuda eforturilor lui. Nu vorbeau decât cu mama. Iar starea ei era fragilă atunci.

¹ Expresie care înseamnă în engleză și „a pași pe urmele cuiva, a prelua misiunea cuiva“, dar care în volumul de față are și un sens propriu.

Ascultase la ușă cu răsuflarea tăiată și îi auzise întrebând-o despre tatăl lui.

Bărbații voiau să știe unde plecase John Parry, dacă îi trimisese vreodată ceva, când afluase ultima dată vești despre el și dacă avusese legături cu vreo ambasadă străină. Will o auzise pe mama lui devenind din ce în ce mai agitată și în cele din urmă băiatul dăduse buzna în cameră și le ceruse bărbaților să plece.

Arăta atât de fioros, încât niciunul dintre străini nu-l luase în răs, cu toate că el era atât de mic. L-ar fi putut da afară sau l-ar fi putut trânti la podea cu o palmă, dar Will nu se temea de nimic, iar furia lui era reală și înverșunată.

Bărbații plecaseră, dar întâmplarea îi întărise lui Will convingerea că tatăl lui dăduse de necaz pe undeva și că numai el îl putea salva. Deja nu mai erau jocuri copilărești și nu le mai putea juca în fața tuturor. Deveniseră adevărate și trebuia să se ridice la înălțimea lor.

Nu peste multă vreme, bărbații apăruseră din nou, insistând că mama lui avea ceva să le spună. Veniseră când Will era la școală, iar unul dintre ei o ținuse de vorbă în salonul de la parter, pe când celălalt cotrobăia prin dormitoare. Ea nu-și dăduse seama ce făceau. Dar Will se întorsese mai devreme și îi găsisese acolo. Se zburliase din nou la ei și plecaseră.

Păreau să știe că băiatul nu avea de gând să se ducă la poliție, de teamă ca autoritățile să n-o ia pe mama lui, și deveniseră tot mai insistenți. Până la urmă, pătrunseră în casă într-un moment când Will plecase s-o ia pe mama din parc. Ea se simțea tot mai rău și i se năzărise că trebuia să atingă fiecare scândură din fiecare bancă de lângă lac. Will preferase s-o ajute, ca să termine mai repede. Întorcându-se acasă, zăriseră mașina bărbaților dispărând după colț, iar în casă toate dulapurile și sertarele erau răvășite.

Băiatul știa ce căutau. Penarul din piele verde era bunul cel mai de preț al mamei; lui nici nu-i trecea prin cap să scoțoască prin el și habar n-avea unde îl păstra. Dar știa că înăuntru erau scrisori și că ea le citea uneori și plângea, iar după aceea îi povestea despre tatăl lui. Așa încât Will bănuia că asta căutau bărbații aceia. Era de datoria lui să rezolve problema.

Hotărâse că mai întâi trebuia să găsească un loc sigur unde s-o ducă pe mama. Se gândise îndelung. Nu avea prieteni, iar vecinii erau deja bănuitori. Singura persoană de încredere i se păruse doamna Cooper. După ce o lăsa pe mama lui în siguranță acolo, urma să găsească penarul din piele verde, să vadă ce avea înăuntru și pe urmă să se ducă la Oxford și să încerce să găsească răspunsuri la câteva întrebări. Numai că bărbații veniseră prea curând.

Iar acum îl omorâse pe unul dintre ei.

Urma să-l caute poliția, fără îndoială.

Ei bine, se pricepea să treacă neobservat. Dar de data asta trebuia să treacă *mai neobservat* decât oricând în viața lui, și mai ales cât mai multă vreme, până când își găsea tatăl sau până când străinii aceia îl găseau pe el. Iar dacă îl găseau ei primii, nu mai conta câți omorâse.

* * *

Mai târziu, spre miezul nopții, Will pleca din Oxford, oraș aflat la șaiszeci de kilometri de casa lui. Ostenise până în măduva oaselor. Făcuse autostopul, schimbase două autobuze, mersese pe jos și reușise să ajungă la Oxford abia la șase seara, prea târziu ca să mai poată rezolva ceva. Mâncase la Burger King și pe urmă intrase la cinema ca să se ascundă (dar uitase ce film vedea chiar în timp ce se uita la el). Acum se îndrepta spre nord, mergând pe un drum nesfârșit care traversa suburbiile.

Reușise până acum să nu atragă atenția nimănui. Își dădea seama însă că-i trebuia cât mai repede un loc de dormit; cu cât se făcea mai târziu, cu atât era mai ușor să atragă atenția. Dar nu se putea ascunde nicăieri în grădinile caselor înstărite de pe marginea drumului și nu vedea niciun semn că va ajunge curând în câmp.

Se apropia de un sens giratoriu mare, unde drumul spre nord se intersecta cu șoseaua de centură a Oxfordului, întinsă spre est și spre vest. Traficul era slab la ora asta din noaptea, iar el mergea pe un drum liniștit, străjuit pe amândouă părțile de case frumoase, retrase în spatele unor peluze mari cu gazon. De-a lungul lor și a drumului se întindeau șiruri drepte de carpeni bătrâni, cu coroane simetrice de crengi și de frunze. Arătau mai degrabă ca niște copaci din desenele copiilor, nu păreau adevărați, iar lumina felinarelor de pe stradă făcea priveliștea să semene cu un decor de teatru. Will era frânt de oboseală; fie continua să meargă spre nord, fie se culca pe iarbă sub copac și adormea. Se opri, încercând să ia o hotărâre, și văzu o pisică.

Era tigrată, ca Moxie. Ieșise dintr-o grădină de pe drumul spre Oxford, pe partea unde se afla Will. Will lăsă jos sacoșa și întinse mâna spre ea; pisica veni să i se frece de palmă, cum făcea Moxie. Sigur, toate pisicile se comportau la fel, dar Will simți o dorință teribilă să se întoarcă acasă, iar ochii i se umplură de lacrimi.

În cele din urmă, pisica se întoarse și plecă. Era noapte, avea un teritoriu de patrule și mulți șoareci de prins. Traversă strada, intră în tufișurile de sub carpeni și acolo se opri.

Will o urmări cu privirea și i se păru că se comporta ciudat.

Pisica ridică o labă și păru să atingă în aer ceva invizibil pentru Will. Pe urmă sări în spate și se făcu arc, cu blana zbârlită și coada țeapănă. Băiatul știa cum reacționau pisicile. O privi cu și mai multă atenție cum se

apropia din nou de locul cu pricina, un petic oarecare de iarbă aflat între copaci și tufișurile unui gard viu, și văzu cum ridică iarăși lăbuța.

Sări în spate încă o dată, dar de data asta nu la fel de departe și mai puțin speriată. După câteva secunde de adulmecat, de pași prudenți și de amușinat din mustăți, curiozitatea pisicii învinse îngrijorarea.

Păși cu încredere înainte și dispăru.

Will clipi. Pe urmă rămase nemișcat lângă trunchiul unui copac, în timp ce un camion făcea rondul, luminându-l cu farurile. După ce mașina trecu, băiatul traversă strada, fără să-și desprindă ochii de locul cercetat mai devreme de pisică. Nu-i era ușor, pentru că nu avea un punct clar de reper, dar când se apropie și se uită mai atent, văzu ceva.

Sau, cel puțin, observă ceva dintr-un anumit unghi. Parcă ar fi tăiat cineva un petic în aer, o formă pătrată cu margini neregulate nu mai mare de un metru, la vreo doi pași de marginea șoselei. Dacă ședeai la nivelul peticului și te uitai înspre el dintr-o parte, abia dacă se ghicea, iar dacă te trăgeai mai în spate, nu se mai vedea deloc. Îl puteai vedea doar din marginea cea mai apropiată de drum, și nici de acolo nu se distingea prea bine, pentru că prin el se zărea ceva aidoma oricărui crâmpei din peluzele care se întindeau în fața lui: un petic de iarbă luminat de felinare stradale.

Dar Will își dădu seama fără putință de tăgadă că iarba de dincolo de fereastra de aer era din altă lume.

N-ar fi putut explica de ce. Înțelegea pur și simplu, la fel de clar cum știa că focul frige și că blândețe înseamnă bunătate. Era sigur că se uita la ceva complet străin de lumea lui.

Exact din acest motiv, se opri și cercetă locul cu multă atenție. Ceea ce văzu îl ameți și îi făcu inima să bată cu putere, dar nu șovăi: împinse sacoșa prin locul acela, apoi